

opusdei.org

Carta do Prelado (outubro de 2016)

"Preséntase de continuo o tempo de abrirse en abanico para servir a máis persoas, tamén a quen non teñen experiencia da vida cristiá, ou non teñen fe", di o Prelado na súa carta, con ocasión do 2 de outubro, un novo ano na historia do Opus Dei.

13-10-2016

Queridísimos: que Xesús gárdeme ás miñas fillas e aos meus fillos!

Mañá celebramos, coa Igrexa e na Igrexa, a conmemoración litúrxica dos Santos Anxos Custodios, solemnidade na Prelatura porque - nesa data de 1928- a Trindade sementou na alma e no corazón do noso Fundador unha semente destinada a frutificar en milleiros e milleiros de xentes de toda lingua e nación. En repetidas ocasións, san Xosemaría comentou que sempre resoaban na súa alma as campás da igrexa da nosa Señora dos Anxos, que facían moi actual -até o seu tránsito ao Ceo- o deber de facer o Opus Dei coa forza do ano 1928, e logo de 1930. Pido ao Señor que renda na nosa conduta esa mesma responsabilidade, porque cada unha e cada un é *a continuidade*.

Unha vez máis se cumpriu a parábola da pequena simiente: e habemos de enchernos de agradecemento ao noso Señor. Pasou o tempo e o Señor

*confirmounos na fe,
concedéndonos tanto e máis do
que viamos entón. Ante esta
realidade marabillosa en todo o
mundo -realidade que é como un
exército en orde de batalla para a
paz, para o ben, para a alegría,
para a gloria de Deus-; ante este
labor divino de homes e de
mulleres en tan diferentes
situacións, de seculares e de
sacerdotes, cunha expansión
encantadora que necesariamente
atopará puntos de aflicción, porque
sempre estamos a comezar; temos
que baixar a cabeza,
amorosamente, dirixirnos a Deus
e darlle grazas. E dirixirnos
tamén á nosa Nai do Ceo, que
estivo presente, desde o primeiro
momento, en todo o camiño da
Obra[1].*

As consideracións de san Xosemaría
aínda golpean na miña alma.
Acórdome coma se fose onte destas

palabras pronunciadas como unha oración chea de amor a Xesucristo presente na Eucaristía, no oratorio da sede central da Obra dedicado a Pentecostés. Sérvennos tamén agora, ao comezar este novo ano do Opus Dei, e así colmarnos novamente de esperanza, porque o Señor, que promoveu a Obra, continúa manténdoa activa e fecunda co transcurso dos anos, coa túa resposta e a miña.

Como san Xosemaría naquel aniversario de 1962, tamén hoxe asombrámonos ante o que vemos xa realizado nesta *partecica* da Igrexa: a Obra. É El quen pon o incremento, facendo realidade unha vez máis - como sucedeu con frecuencia na historia da Igrexa- a parábola do gran de mostaza: *a máis pequena de todas as sementes, pero cando creceu é a maior das hortalizas, e chega a facerse como unha árbore, até o punto*

de que as aves do ceo acoden a aniñar nas súas ramas [2].

O mesmo que en 1928, agora e sempre resulta evidente a desproporción entre os medios e os froitos que Deus suscita. O seu poder salvífico non diminuíu, pero espera de cada unha e de cada un de nós, así como das persoas que se acubillan á sombra desta árbore frondosa, unha correspondencia xenerosa, a maior da que sexamos capaces, coa súa axuda.

Nace na nosa alma o encomio e o agradecemento a Deus. ***Grazas, Señor! Porque esta fornada de pan maravillosa está a difundir xa o bo cheiro de Cristo(2 Cor2, 15) no mundo enteiro: grazas por estes miles de almas que están glorificando a Deus en toda a terra. Porque todos son teus[3].***

Gratidade completa a Deus que, a pesar das variadas dificultades,

xamais nos abandona. Sempre está connosco! Por iso, cando se presentan, ***habemos de sorrir no medio da dureza dalgunhas circunstancias, repetindo ao Señor: gratias tibi, Deus, gratias tibi!***^[4]. San Xosemaría, no fondo da súa alma, escoitou un día: *se Deus nobiscum, quis contra nos?*^[5]; se Deus está connosco, nin o ambiente secularizado e mesmo agresivo, nin a falta de medios materiais ou de saúde, nin a precariedade do emprego en moitos lugares, nin as complicacións familiares ou externas ao fogar, nada!, han de facer madeixa en nós.

Estes tempos non se presentan peores aos anteriores. Advertíao san Agustín: «Por que, pois, has de pensar que calquera tempo pasado foi mellor que os actuais? Desde o primeiro Adán até o Adán de hoxe, esta é a perspectiva humana: traballo e suor, espiñas e cardos» ^[6].

O 2 de outubro resulta tamén moi adecuado para ver se individualmente conducímonos como o instrumento que Divos espera que sexamos. Asimilemos na nosa alma a oración persoal de san Xosemaría na data que conmemoramos: ***cando me espertei esta mañá, pensei que quereríades que vos dixese unhas palabras e debín porme colorado, porque sentín avergonzado. Entón, indo o meu corazón a Deus, vendo que queda tanto por facer, e pensando tamén en vós, estaba persuadido de que eu non daba todo o que debo á Obra. El, si; Deus, si***[7].

A pesar da boa vontade, que grazas a deus non nos falta, supliquemos perdón polas faltas concretas de correspondencia ante os dons divinos: é dicir, nosa pouca xenerosidade en ocasións, os nosos erros persoais que poden desedificar a quen se achan preto. fagámolo

cunha contrición alegre, que non nos ha de quitar a paz. Porque ***así como os homes escribimos coa pluma, o Señor escribe coa pata da mesa, para que se vexa que é El o que escribe: iso é o increíble, iso é o marabilloso***[8].

O Papa insiste en que todos os cristiáns habemos de iluminar coa fe as situacións e persoas coas que nos atopamos na nosa senda; sintámonos chamados -neste novo ano da Obra- a «anunciar o Evanxeo a todos, en todos os lugares, en todas as ocasións, sen demoras », porque «a alegría do Evanxeo é para todo o pobo, non pode excluír a ninguén»[9]. Son o eco dunhas palabras de Cristo, que ardían na alma do noso Fundador desde que comezou a notar os barruntos da chamada divina, dez ou doce anos antes de 1928. ***Ignem veni mittere in terram et quid volo nisi ut accendatur?*****(Lc12, 49); *vin a pór***

lume á terra, e que quero senón que arda? E a contestación: ecce ego quia vocasti me!(1 Sam3, 8), aquí estou, porque me chamaches. Volvémosllo a dicir agora, todos, ao noso Deus?[10].

O 2 de outubro constitúe unha chamada que resoa en cada un de nós co convencemento da misión que o Señor nos encargou: estamos no mundo para facer a Obra como parte da misión da Igrexa. Por iso, sabémonos -alí onde estamos- na primeira liña da evanxelización.

Preséntase de continuo o tempo de *abrirse en abanico* para servir a máis persoas, tamén a quen non teñen experiencia da vida cristiá, ou non teñen fe, ou habitualmente non a pon en práctica. Espéranos, e esperan que lles transmitamos o noso gozo de atopar a Xesucristo.

Cultivemos unha profunda e real conciencia de ser anunciadores da

alegría do Evanxeo no propio ambiente e en todo momento; mulleres e homes capaces de establecer amizade con todos - serviciais, cheos de dispoñibilidade, de amabilidade, de xenerosidade-, que non se limitan a unhas meras xestións apostólicas, senón que tratan de comportarse como apóstolos en todo tempo e circunstancia. E isto, fillos meus, presenta moitas manifestacións concretas: tomarse moi en serio as implicacións prácticas da santificación do traballo (xustiza, caridade, humildade, interese polos demais, ton positivo, etc.); conducirnos como persoas que unen, que colaboran, capaces de aprender o bo que cada un pode achegar á sociedade.

Lograremos manter vivo este sentido de misión se cultivamos unha profunda piedade e se fundamos a nosa acción nos medios

sobrenaturais, na contemplación de Cristo. Transmitir a mensaxe do Evanxeo é un ben que humaniza e ofrece resposta aos desexos de felicidade de todos, cristiáns e non cristiáns. Ás veces será oportuno advertirlles con agarimo dalgún aspecto no seu comportamento externo, no que mellorar: a corrección fraterna que recomenda Xesucristo no Evanxeo! Faleivos por extenso deste punto na carta que escribín ao comezo do Ano xubilar; por iso non me deteño máis neste tema. Só desexo mencionaros que, seguindo o bo criterio do noso Fundador, habemos de exercitar esta obra de misericordia con prudencia, con serenidade, con humildade, conscientes de que todos precisamos deste auxilio tan humano e tan sobrenatural.

Termino pedindo, como sempre, oracións polo Santo Pai; en concreto, pola viaxe a Xeorxia e a Acerbaixán

que está a realizar nestes momentos, e polo que lle levará a Suecia a final de mes. Os dous sitúanse no marco da acción ecuménica do Papa, tras os pasos dos seus predecesores.

Moi unidos ás miñas intencións, rezade tamén polos 31 fieis da Prelatura a quen ordenarei diáconos o próximo día 29, e por todos os ministros sacros da Igrexa.

Con serenidade, e aínda con pena fonda, convíдовos a lembrar ás fillas miñas que faleceron en México polo accidente de tráfico. A pena mantense porque formamos unha familia unida; a serenidade provén tamén da reacción unánime de pregarías que houbo en todo o mundo. Roguemos ao Señor que lles conceda un Ceo moi grande, á medida da Misericordia divina.

Con todo agarimo, bendívos

o voso Pai

+ Xavier

Roma, 1 de outubro de 2016.

.....

[1] San Xosemaría, *Meditación*, 2-X-1962 (AGP, biblioteca, P09, p. 57).

[2] *Mt* 13, 32.

[3] San Xosemaría, *Meditación*, 2-X-1962 (AGP, biblioteca, P09, p. 59).

[4] *Ibid*, p. 57.

[5] Cfr. *Rm* 8, 31.

[6] San Agustín, *Sermón Caillau-Saint Yves* 2, 92 (PLS 2, 441-442, cit. en *Liturxia horarum*, segunda lectura do mércores da XX semana do Tempo ordinario).

[7] San Xosemaría, *Meditación*, 2-X-1962 (AGP, biblioteca, P09, p. 60).

[8] *Ibid.*, p. 59.

[9] Papa Francisco, Exhort. apost. *Evangelii gaudium*, 24-XI-2013, n. 23.

[10] San Xosemaría, *Meditación*, 2-X-1962 (AGP, biblioteca, P09, p. 62).

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
gl-es/article/carta-do-prelado-outubro-
de-2016/](https://opusdei.org/gl-es/article/carta-do-prelado-outubro-de-2016/) (14-04-2025)